

Nr 290.

Av herr **Holmgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete m. m.

6 §, 1 mom. första stycket av lagförslaget lyder på följande sätt (se propositionen nr 109, p. 226): »Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbetet skall han, så länge av olycksfallet förorsakad sjukdom varar, på grund av försäkring erhålla erforderlig läkarvård *jämte läkemedel*, däri inbegripna till arbetsförmågans höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycksfallet nödiga särskilda hjälpmedel, såsom kryckor, enklare konstgjorda lemmar, glasögon och dylikt.»

Lagen utsäger sålunda, att det är läkarvård och läkemedel som arbetaren skall ha, och förklarar, att häruti även skola inbegripas konstgjorda ben och dylika hjälpmedel, som krävas för att höja arbetsförmågan eller lindra följderna av olycksfallet. Däremot falla tydligen icke under lagen, med denna formulering, *sjukvårdande åtgärder*, såsom massage och rörelsebehandling, bad, ljusbehandling m. m. Dessa kunna varken kallas läkarvård, ej heller läkemedel, även om begreppet utvidgas i den riktning, som förklaringen i mom. 1 anger. Dock äro dylika sjukvårdande åtgärder under vissa perioder av behandlingen efter olycksfall ofta det viktigaste.

I den nu gällande lagen om försäkring för olycksfall i arbete av den 17 juni 1916 lyder motsvarande passus på följande sätt: »Erforderlig läkarvård jämte läkemedel och andra till arbetsförmågans höjande nödiga hjälpmedel, såsom kryckor, enklare konstgjorda lemmar, glasögon och dylikt.» Icke heller denna formulering inrymmer sjukvårdande åtgärder. Trots detta torde den praxis ha uppkommit och stadgat sig, att riksförsäkringsanstalten betalar även sjukvårdande åtgärder, såsom gymnastik och massage med mera. Man kan alltså säga, att under sådana omständigheter intet trängande behov föreligger att förändra lagens ordalydelse i sådan riktning, att därav framgår, att även sjukvårdande åtgärder inbegripas i uttrycket läkarvård jämte läkemedel. Det förefaller mig emellertid som om, när en praxis utbildat sig, som tydligen ligger på sidan om lagbestämmelserna och då denna praxis i och för sig är lämplig och bör bibehållas, det måste anses önskvärt, att lagen omformas, så att bestämmelserna täcka praxis.

Samma uttryck *läkarvård och läkemedel* återfinnes i nu gällande sjukkaselag § 15, mom. 3. I sitt förslag till bestämmelser angående statsbidrag åt registrerade sjukkassor har nu Kungl. Maj:t utbytt detta uttryck mot »läkar-

vård och andra av läkare föreskrivna sjukvårdande åtgärder», en förändring, som är mycket lämplig och välbefogad. (Se Kungl. propositionen nr 117, p. 200). En ändring i samma riktning borde kunna göras i det nu föreliggande förslaget till olycksfallslag § 6, mom. 1, första stycket, t. ex. på följande sätt:

Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbete skall han, så länge av olycksfallet förorsakad sjukdom varar, på grund av försäkringen er-hålla erforderlig läkarvård jämte läkemedel, däri inbegripna till arbets-förmågans höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycks-fallet nödiga, av läkare föreskrivna, sjukvårdande åtgärder och särskilda hjälpmedel, såsom massage och rörelsebehandling, kryckor, enklare konst-gjorda lemmar, glasögon och dylikt.

I 14 §, första stycket i Kungl. Maj:ts förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete lyder andra meningen på följande sätt:

Den skadade må dock ej utan sitt medgivande intagas å sjukvårdsanstalt, så vida ej skadan enligt läkares intyg *kräver vård* å sådan anstalt. (Den-na bestämmelse motsvarar bestämmelsen i § 10 av nu gällande lag och är lika lydande med denna.)

Här, liksom i så många andra fall, är den formulering man fordrar på läka-rens intyg mycket otillfredsställande. Uttrycket att en *skada kräver vård på sjukvårdsanstalt* är meningslöst. Det får ingen klar innebörd förrän man upplyser om, till vinnande av vilket syfte det kräves att skadan vårdas på sjukvårdsanstalt. Är det för att förhindra, att den sjuke dör av sin skada, eller att han blir fullständig invalid, eller menar man, att läkaren har rätt att skriva, att skadan kräver vård på sjukvårdsinrättning, blott därför att därigenom bättre behandlingsresultat och kortare sjuktid ernås? Detta måste preciseras. Jag tror, att Kungl. Maj:t i förslaget till bestämmelser angående statsbidraget åt registrerade sjukkassor, punkt 10 (se proposition nr 117, p. 198) på ett lyckligt sätt klargjort innebörden av uttrycket »kräver vård». Det står där: »i stadgarna må ock föreskrivas, ej mindre att, *om enligt läkar-intyg det för sjukdomens lyckliga utgång eller för sjukdomstidens förkortande är av betydelse, att den sjuke vårdas på sjukvårdsanstalt*, den sjuke skall vara skyldig underkasta sig sådan vård — — —»

En liknande klargörande formulering skulle ävenledes i § 14 av förslaget till olycksfallslag vara önskvärd.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen för sin del ville besluta,

dels att i 6 §, 1 mom., första stycket av förslaget till lag om försäkring för olycksfall i arbete göres sådan ändring, att därav framgår den olycksfallsskadades rätt till ersättning för av läkare föreskrivna sjukvårdande åtgärder, som äro nödiga för arbetsförmågans höjande eller till lindrande av menliga följder av olycksfallet samt

dels att i första stycket av § 14 i samma lagförslag den andra punkten får följande lydelse:

Den skadade må dock ej utan sitt medgivande intagas å sjukvårdsanstalt, såvida ej enligt läkares intyg det för den skadades återställande eller för sjukdomstidens förkortande är av betydelse, att han vårdas på sådan anstalt.

Stockholm den 16 mars 1926.

Israel Holmgren.